

Аналогічне повноваження сформульоване і для виконавчого комітету сільської, селищної, міської ради [2].

Отже, делегування повноважень сьогодні є важливим та необхідним інститутом правової держави, що декларується при взаємовідносинах органів місцевого самоврядування та місцевих державних адміністрацій. Тому дуже важливо правильно на законодавчому рівні врегулювати які саме повноваження можуть бути делеговані, оскільки від цього залежатиме ефективність здійснення державної влади та діяльність органів місцевого самоврядування, а також ефективність взаємодії цих двох гілок публічної влади. Проблемою в делегуванні повноважень сьогодні є те, що органи місцевого самоврядування наділяються делегованими повноваженнями законом, самоврядні органи (обласні та районні ради), хоч і делегують владні повноваження на основі свого рішення, все ж для них це є теж обов'язковим актом через відсутність власних виконавчих структур і неможливість забезпечити реалізацію своїх повноважень іншим способом. Така ситуація свідчить про те, що хоча фактично й існують так звані делеговані повноваження у компетенції державних та самоврядних органів, що характеризуються відмінностями у контролі за їх здійсненням, однак реального процесу делегування повноважень, тобто процесу передачі власних повноважень від одного суб'єкта іншому, в сучасних відносинах між органами публічної влади не спостерігається.

Список використаної літератури:

1. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1086.322.79&nobreak=1>
2. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 09.04.1999 № 586-XIV [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1087.153.42&nobreak=1>

САВЧУК Р. М.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
в.о. директора Івано-Франківського юридичного інституту

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПЕРЕКЛАДАЧА ЯК УЧАСНИКА АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА

Перекладач як учасник адміністративного судочинства наділений процесуальними обов'язками, які визначені нормами Кодексу адміністративного судочинства України. Невиконання або неналежне

виконання покладених на перекладача обов'язків тягне за собою притягнення його до встановленої законом відповідальності.

Норми Кодексу адміністративного судочинства України, присвячені визначенню процесуального статусу перекладача, підстав і порядку його залучення та участі в адміністративному судочинстві, врегульовують питання відповідальності перекладача фрагментарно та недостатньо коректно. Зокрема, вказаним питанням присвячено дві норми Кодексу адміністративного судочинства України: частину 5 статті 68 і частину 1 статті 125, які передбачають можливість притягнення перекладача до кримінальної відповідальності. Так, частина 5 статті 68 Кодексу адміністративного судочинства України закріплює, що перекладач несе кримінальну відповідальність за завідомо неправильний переклад або за відмову без поважних причин від виконання покладених на нього обов'язків [1]. Частина 1 статті 125 Кодексу адміністративного судочинства України передбачає попередження перекладача під розписку про кримінальну відповідальність за завідомо неправильний переклад і за відмову без поважних причин від виконання покладених на нього обов'язків [1].

Аналізуючи наведені норми Кодексу адміністративного судочинства України, потрібно вказати на окремі недоліки врегулювання питань відповідальності перекладача як учасника адміністративного судочинства України:

1. Необґрунтованість норм частини 5 статті 68 і частини 1 статті 125 Кодексу адміністративного судочинства України у частині закріплення можливості притягнення перекладача до кримінальної відповідальності за відмову без поважних причин від виконання покладених на нього обов'язків. Закріплюючи два види діянь, що тягнуть за собою можливість притягнення перекладача до кримінальної відповідальності, норми Кодексу адміністративного судочинства України ґрунтуються на нормах Кримінального кодексу України, які встановлюють кримінальну відповідальність перекладача за завідомо неправильний переклад (стаття 384) та за відмову від виконання покладених на нього обов'язків (стаття 385) [2]. Оскільки неправильний переклад проявляється у спотворенні питань, що ставляться, і відповідей, змісту показань, пояснень і документів [3, с. 266], то притягнення перекладача до кримінальної відповідальності за вчинення такого діяння вбачається цілком обґрунтованим за двох умов: 1) неправильний переклад був здійснений завідомо — здійснюючи його, перекладач усвідомлював, що робить неправильний переклад і передбачав наслідки, які можуть настати. У зв'язку з помилковим сприйняттям подій, фактів або помилок у перекладі (в разі підтвердження таких фактів), кримінальна відповідальність не настає [4, с. 79]; 2) перекладач у порядку частини 1 статті 125 Кодексу адміністративного судочинства України був попереджений під розписку про кримінальну відповідальність за завідомо неправильний переклад. Водночас, притягнення перекладача до кримінальної

відповідальності за відмову без поважних причин від виконання покладених на нього обов'язків не відповідає тяжкості вчиненого ним правопорушення та повинно тягнути за собою адміністративну, а не кримінальну відповідальність, що зумовлює необхідність перегляду законодавцем статті 385 Кримінального кодексу України з метою декриміналізації відповідальності перекладача за вказане діяння, внесення відповідних доповнень до Кодексу України про адміністративні правопорушення, а також відповідних змін до частини 5 статті 68 і частини 1 статті 125 Кодексу адміністративного судочинства України.

2. Неврахування можливості вчинення перекладачем як учасником адміністративного судочинства інших видів правопорушень, що повинні тягнути за собою притягнення його до відповідальності. Такі правопорушення можуть полягати в ухиленні перекладача, у тому числі й злісному, від явки до суду, порушенні порядку у залі судового засідання, прояві неповаги до суду тощо, які повинні тягнути за собою адміністративну процесуальну або адміністративну відповідальність перекладача. У зв'язку з цим законодавцю необхідно переглянути норми Кодексу адміністративного кодексу України та Кодексу України про адміністративні правопорушення, закріпивши відповідальність перекладача за вчинення відповідних правопорушень.

Список використаної літератури:

1. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 р. № 2747-IV [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2747-15/page>
2. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. № 2341-III [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2341-14/>
3. Ким В. В. Ответственность за ложные показания, заключение эксперта, специалиста или неправильный перевод / В. В. Ким // Научные труды РАЮН. — Вып. 5. — Т. 3. — М. : РАЮН, 2005. — С. 266-271.
4. Кузик Т.М. Теоретико-правові та процесуальні аспекти участі перекладача у кримінальному провадженні : Дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / Тарас Миронович Кузик. — Одеса, 2012. — 213 с.